florin caragiu
catacombe. totul e viu aici

„premiile vinea”, ediţia a XVII-a, bucureşti – 2008
volum distins cu marele premiu pentru debut în poezie
juriul: mihail gălăţanu, ion lazu (secretar), nicolae tzone

coperta: simboluri din catacombele romane,
alcătuită de Ovidiu Bădescu, Galeria 28, Timişoara

© editura vinea

descrierea cip a bibliotecii naţionale a României

caragiu, florin
catacombe / totul e viu aici / florin caragiu.
- bucureşti: editura vinea, 2008
isbn 978-973-698-180-7

821.135.1-1

florin caragiu

catacombe.
totul e viu aici

editura vinea
bucureşti ▪ 2008

Părintelui Ghelasie de la Mânăstirea Frăsinei (1944-2003)
şi tatălui meu Constantin

I. retrăire

1. strigătul

sângele mi se prelinge în semiîntuneric
aproape că îl pot aprinde cu un chibrit
e acolo un mut în care încet-încet
mă recunosc

dau să mă feresc
cu naivitatea celui care copleşit de o lovitură
îşi trece pentru o clipă braţul peste frunte
ca şi cum tocmai s-ar smulge din vis

strigătul mă învaţă să deschid gura
uşa se roteşte încet
cartea a rămas cu foile în aer
în timp ce zidul s-a făcut deodată cald

2. ferestre

mi-a trebuit o moarte să văd
însetarea trupului îngropat pe jumătate
în partea neluminată a lunii

podul cât o aţă peste obraji
leagănă cântecul ca un somn de dimineaţă
cu ochi săpaţi în fluierele picioarelor

braţele sunt ferestre deschise
spre albastrul de unde sfinţii
îşi uită spre noi hainele rupte în mii de fâşii
cu care vom lega viile

buzele cusute de înger tremură
sub lacrima de ceară

3. pe jumătate îmbrăţişaţi

o coajă de pâine
şi aburul ce se lasă desenat
pe muchiile tălpilor
în casa cu multe camere

în fiecare dintre ele dibui
un semn aproape familiar
legat cu o fâşie de singurătate

frigul împărţit în bucăţi mici
înghesuie între noi fiinţe şi lucruri
tânjind după un ceai fierbinte

genunchii ştiu că există o cameră
în care suntem pe jumătate îmbrăţişaţi
doar că pragul ei e mai înalt
şi năpădit de bucurie

II. nu se mai poate face nimic

1. întretăiere

când totul se prăbuşeşte în ochiul deschis
să te simţi iubit de jur-împrejur
fără să ai nevoie de vreo evidenţă

fără a rupe din scoarţa copacilor
o fâşie să-ţi acoperi
gaura din piept

ca şi cum n-ai face decât

să-l iubeşti pe cel de lângă tine aşa cum e el,
peste tăietura din suflet şi trup
adormită

sub un strat de iertare
ca pielea
crescută în urma unei arsuri

2. răspântii

pentru o piruetă nu mai e spaţiu doar o lumină
cerşind gropile din obraji şi scârţâitul uşii dincolo de care
cărţile luate de ape subţiază visul

între noi surâd către cer atâtea străzi ştirbe, bobocii sparţi de nerăbdare
din pâlcurile în care ne scotoceam de imagini şi cimitirul cu privighetori

răspântii se-nchid în jurul gleznelor,
fericite s-adoarmă pe treptele unde noaptea se crapă
sub podul palmei
inima n-a şters razele după ploaie, peste zidul devenit promontoriu
copiii flutură strigăte desfăcute, gata de zbor

3. iertarea

mă deschizi din lăuntru ca pe o rană abia cusută
după un joc cu cioburi colorate
nu ştiu să mă apăr mă întind doar pe jos
să aud lunecuşul viorii peste urmele lui Dumnezeu

lumea stă între noi părăsită ca o minge desumflată,
sau ca o sabie cu două tăişuri ce exultă
când ni se-ating pometii

numele mi-a rămas pe degetul
cu care scrii în nisip
iertarea

III. lumina din umbră

1. visul

O să-ţi spun despre drumul ce mă apasă ca un călcâi
când visul năpustit cu o bucurie reţinută
îţi umple mâinile abia ieşite din blocul de piatră.

Deszăpezim odaia de ţipătul aşternut între noi,
nimeni nu va-ntreba de ce-au fost retezate limbile ceasului,
de ce cuvintele merg de-a-ndărătelea când nu mai se ţin unul de altul.

Vom împărţi acelaşi strai, scăpărând amnarul
până ce lumina din umbră ne va reda tremurul buzelor.

2. scriitură

Drumul se rostogoleşte peste copaci, cuvintele
ridicate în capul oaselor privesc peste noi.

Soarele mănâncă zăpadă, cheia rătăcită în iarbă
se-nvârte discret, nu mă îndur să rup o floare:
la despărţire îţi împletesc în păr luna.

Cândva ne adânceam scobiturile de sub umăr
şi tresăream curentaţi la fiecare atingere,
acum timpul stă deoparte ca un sul îngălbenit.

Dumnezeu îţi scrie umbra pe pânzele plânse,
încărcându-şi penelul în coasta uşor sângerândă.

3. semn

e noapte adorm pe braţul subţire
acoladă a întrebărilor fără răspuns
moartea-i un bloc de piatră
şlefuit de numele abia rostit

te ascunzi în mine şi aştepţi să te găsesc
între coaste şi mâinile lui Dumnezeu

cuvintele mi se clatină în gingii, nu pot să mai muşc
din lacrima ta soarele rumen

te ridici ca la un semn şi-mi iei inima-n palme
n-am ştiut că între coaste atât ascuţiş
nepământesc intră

IV. grădina

1. apropierea

când te apropii liniştea e mai ascuţită
copacii îşi schimbă poziţiile rotindu-se lent
măsoară spaţiul dintre noi din tot mai multe unghiuri

străbatem de jur-împrejur străzile cu repeziciune
sperând să nu mai putem fi opriţi de gravitaţia
care totuşi ne încetineşte

la numai cinci cuvinte depărtare inima se dilată
deodată albastră ca printr-un accident fericit

vietăţile fug spre capătul roşu
pe sub bolţile tălpilor
peste muchiile subţiri ale oraşului

cu cât suntem mai aproape cu atât trupul
e mai curbat în el însuşi,
întredeschis în partea dinspre tine

cândva sângele trebuie să fi fost mai dens
vizibil cu ochiul liber

2. darul

privirea ta e o foiţă de aur
pe care o rup din nepricepere

umbrele aleargă până în zori
doar povestea noastră aşteaptă

ca un dar nedesfăcut

3. întâlnirea

noaptea s-a subţiat şi a devenit amară,
o înghiţitură ne aduce mai aproape
de spărtura din zid unde ne-am dat întâlnire

traversând grădina te arunci la pământ
printre merele rostogolite fără umbră de tristeţe,
imaginea se curbează ca un pântece
în care foşnetul îmbată sâmburii

trupul meu îţi bea cântecul
din rana spălată de tăcerea lui Dumnezeu

V. transcrieri

1. tunelul

Visul îşi uită dorinţele în osuare,
alergi spre ieşire, îţi stau în drum
ca un tunel zidit prin care trebuie să treci.

Cu mâinile goale dai la o parte
umbra surpată peste cuvinte.

Moartea e un fulg de zăpadă
stins între buze şi pleoape, când, fără adăpost,
ne ghemuim în palmele lui Dumnezeu

2. restaurare

Un incendiu fără fum, chipul în flăcări, însă liniştit...

nu un foc obişnuit, ci o flacără albastră ce se mişcă uşor,
fără miros de arsură, cu trosnete ca de surcele
când se aprind pentru a pune samovarul...

o clipă cu marginile cât uimirea, aşteptarea dăltuită-n gest,
apoi totul se stinge în aerul curat.

Trăsăturile ieşite din umbră apar acum clare,
nuanţele-nviate strălucesc, revarsă mai departe peste veşminte
lumina ca mirul, liniştea ca o suflare ce vine de Sus.

3. ciorna

viaţa e adesea o ciornă
pe care mâzgăleşti frânturi dintr-o lecţie
învăţată pe jumătate

când şi când într-un acces de supărare
o mototoleşti şi o arunci prin preajmă
dar cuvintele ies din ea ca un muşuroi de furnici
şi se întorc la tine

iar ea se întinde ca un copil ce se trezeşte
încă o dată înainte s-adoarmă,
ca să soarbă sfârşitul poveştii
pe care întotdeauna îl scrii

direct pe curat

VI. urme

1. aurire

O bucată desprinsă din umbră
e piatra neatinsă de mâini peste care
vulturii îşi răsfoiesc aripile,
aici se pierd urmele ţăruşilor
în care ne-am înfipt cântul.

Moartea ni se varsă în palme
ca o apă limpede
în care ne privim chipul,
undeva ameţitor de aproape
flutură un cuvânt neînceput.

Răsufletul încreţeşte marmura,
cuvântul se ascute de răni
şi creşte între noi ca un tăiş
pe care-l aurim cu genunchii.

2. crochiu

cuţit în moarte implântat,
lumina-ndurerată îmi mângâie
rănile cât pumnul prin care respir
iertarea

sub schelele prăbuşite tremură
schiţe decolorate de ploi...

3. retuş

Am rămas singuri pe drumul acesta
de parcă am îmbrăcat haina simţurilor pe dos,
atâtea surâsuri rănite zac în drum fără acoperiş,
încercuiţi de ape ne revărsăm peste margini,
purtăm trupul înlăuntru ca pe-o sămânţă.

Liniştea cântă, deschide în fiecare lucru un ochi,
din numele tău părăsit îmi grăieşte un înger:
aripile-i plâng pe nimbul mâinilor fără de arginţi,
retuşează conturul umbrelor spălate de ploi.

Râdem de moartea ştirbă, curăţim rănile
cu flacăra ce ne caută în spatele uşilor încuiate.

VII. cioburi

1. cioburi

Când nu are sfinţi la-ndemână Dumnezeu lucrează prin cioburi:
le culege din ţărână, priveşte-ndelung noroiul amestecat cu iarbă,
îl dă uşor la o parte, îl curăţă cu mâinile umezite de linişte
până ce-apare o sclipire în care-şi oglindeşte chipul.

Apoi printr-o sigură mişcare accelerată în mii de fiinţe şi lucruri
o răsfrânge. Spre seară se-apropie cu ochii tăi în palme,
în timp ce falsezi delicat la fereastră, o glastră atinge în treacăt
un fald de mânecă, se sparge şi florile-adorm pe pervaz.

Cuvintele saltă pe clape, viaţa pare o frunză pe care vântul
ţi-a prins-o în părul atins de zăpadă, iar drumul, o limbă
ce se pierde-n gâtlejul misterului. Când nu are sfinţi la-ndemână,
Dumnezeu aprinde din frunze uscate un foc în jurul căruia
toate fiinţele vin să-şi încălzească mâinile tremurânde.

2. copilul

Uneori, Dumnezeu se strecoară între noi ca un copil
pe care adulţii nu-l bagă în seamă, cufundaţi în grijile lor.

Ne atinge feţele vopsite în culori de război cu surâsul intangibil
al fiinţei celei mai lipsite de apărare, care cu încredere
dezarmantă ne face să uităm fie şi pentru o clipă
de timpul ce ne intră în carne mai adânc, cu fiecare zbatere.

El se apropie cu deplină încredere, adormindu-ne umbra
în palmele încercuite de rândunele. Din când în când,
tăcerea lui curge peste noi ca o apă ce ia cu ea lespezile,
când cu un gest arcuit îl tragem aproape de inimă.

Atunci visăm cu ochii deschişi şi ne zărim pe noi înşine
tocmai de la capătul drumului, adăpostiţi de un suspin mai adânc
decât luminile risipite peste pământul negru-verzui.

3. entanglement

jocul ne poartă printre lasere şi oglinzi
spre locul de întâlnire din jumătatea umbrită a timpului

privirea copilului curbează spaţiul, îi împrăştie culorile
pe cârpa cu care a strâns răcoarea ierbii în zori

cântecul meu îţi iese prin umăr, lacrima ta îmi zvâcneşte în stern,
fiinţele îşi uită cercul roşu în tremurul glasului

căderea apei prin coşul de nuiele e o durere plăcută
într-o poveste în care nu mai putem fi descrişi separat

pielea e carne vie a trupului jupuit de lumină,
sângerare a limitei când treptele abia părăsite dispar

şi rămâne doar saltul în gol spre smerenia lui Dumnezeu.

VIII. ghetto

1. outcast

fără ecou gestul tău loveşte
privirile capitonate fără ecou
nimeni nu vine la vorbitor
în liniştea arctică nu ajung
spărgătoarele de gheaţă
sub cataracta ochiului public
schiurile alunecă fără urme
nu întretaie nici un cuvânt
lacrima întrebării îngheaţă
tot mai încet se prelinge
alunecă în somn fără ecou

2. azilul

Când surâzi păunii clipesc,
cu braţele pline de noapte atingi
cuvântul zburătăcit între noi
şi legăni nedospirea clipei în cânt,
ştii doar să fugi atât de perfect în lacrimă.

În mâna ta dreaptă şi-au făcut cuib
rândunele, dar tu deretici mai departe
văzduhul îngenuncheat, şi fără să uiţi
să prinzi cu lasoul iepurele de foc,
împământeneşti nesomnul în rugă.

Striveşti între palme clarobscurul
şi-i porţi mireasma în azilul ambulant
în care prima zăpadă înghesuie jivine inocente,
cu fiecare mătănie scoţi din dărâmături
irisul înierbit al iubirii.

3. ftizie

urci tot mai greu scările
cu un surâs trist
acoperi junghiul din piept
camera viselor se inundă
buşteni dintr-o limbă uitată
plutesc între noi
mâlul se întinde
toate cuvintele încap pe o hârtie luată de vânt
n-a mai rămas nici o piatră
pe care să ne plecăm capetele
le vom lăsa încet pe piept
şi ne vom odihni de atâta uitare
într-un poem e prea târziu să fugim
e prea târziu să ne mai privim
pe furiş din oglinzile lucrurilor

IX. relief cotropit

1. castelul

Împrejmuit de şanţuri, cu ziduri crenelate şi maşini de război
inexpugnabil se-nalţă castelul sub ţipătul scurt al pescăruşului:
umbra unui copil izbucnind în plâns, obrazul lui şters de vânt
şi mâna verzui-înspumată ducând cu ea fără urmă acest nisip –
din toate rămâne doar cât încape într-un pumn ce n-are putere
să se-nchidă, când tălpile goale aprind culorile amurgului.

Ţi-am pus în palme lumina ca pe un pui de rândunea
căzut din cuib, sub mângâieri tremurând cu bătăi de inimă iuţi.
Nu vrea să mănânce, tânjeşte după cuibul albastru...

soarele zboară aproape de noi cu o nelinişte maternă.

2. furtuna

Mă caută furtuna de nisip în braţele tale pe-nserate,
răsucit în nealb ca o filă aprinsă la un colţ.
Cu răsuflarea tăiată îngropăm lumina în acele brazilor.

Câte-o umbră pe-aproape, uitată între buze rumeguş,
suspină după mâna ce i-a desprins aripile.

Ne despletim în joacă urmele, ne-ascundem în scorburi,
până ce crengile se ridică spre cer, iar ecoul se-ntoarce,
lovind ca o ciută rănită apa.

3. nichitiană

nu ştiu cum la plecare agăţasei din mine un colţ
mă priveai, dar nu puteai face nimic

picioarele ţi-o luaseră înainte şi mâinile
ieşiseră din umeri spre îngerul alb

lumea se crăpase ca o coajă de ou, cuvintele fugeau
şi ploua cu privirea lui Dumnezeu

X. cămaşa necusută

1. fără cruce...

„Toate se cer după cruce şi înviere"
Sf. Maxim Mărturisitorul

Fără cruce, lumea ne atârnă de gât
ca o spânzurătoare, „da" şi „nu" sunt
scrâşnetul foarfecii prin coala simţirii,
iar trupul, puşculiţa în care zdrăngăne
o stea hămesită. Îmbrăţişarea-i doar rană,
cădere în golul dintre atomi, înveliş
sub care moartea nu poate să piară
şi doi nu mai ajung să devină una.

Fără cruce, cuvintele orbesc şi alergarea
e o continuă adăstare în prag, când nimeni
nu vine să-şi lase sufletul în palmele tale.

Fără cruce, aurul se preface în praf
şi vinul ni se oţeteşte pe buze,
iar extazul se sparge ca un balon înţepat.

2. înghiţitorii de săbii

Ne căutăm ca braţele crucii,
cuvântul ţintuit pe buze
coboară aripă în picaj atinge
fără suflare pagina albă.
Cine ne va prăvăli nouă
în zori, litera?...

Bâjbâim după lumină
ca un puiet care suie-n desişuri,
înghiţim distanţa ce ne apropie
ca pe un tăiş înflorit.

3. pogorârea la iad

fascinaţi de vraja nimicului am înghiţit moartea
şi ne-am dizolvat în propria umbră
nu mai putem umple cu trupul
distanţa dintre ochi şi inimă

întunericul tremură când ne privim
prin rănile transparente ale lui Iisus
pe care le-am scrijelit fără să ştim de ce
trezindu-ne în afara noastră

cu mâinile inerte aşteptăm
atingerea ce ne îmbracă pe dinăuntru
în cămaşa necusută

XI. conjuncţii

1. remember

Stau singur la colţ, în sala mare şi friguroasă,
o aripă în pânza unui geamăt cu vise subţiri.

Cuvinte scăpărate-n aburul palmelor duse la gură
patinează pe afişul uşor deslipit, jumătate în umbră,
se-ntorc spre mine cu siguranţa unui orb ce urcă
în flick-flack ecoul masiv. Zorii aţipiţi în frânghii
ascund în pumni mici de lemn apa dintre pocale.

Paşii până la tine sunt mai lungi, de când cerul
s-a ascuns printre urmele noastre.

2. creştet de copil

totul se-ntâmplă ascuţit: pietrele, noaptea, şi mai ales aţa vârâtă
în rănile descheiate ca un palton vechi de care cu greu te desparţi
chiar când începe să-ţi înghesuie umbra

în joacă-mi rupi nasturii, mi-i laşi la plecare în palmă,
ţi-i zvârlu să-i prinzi şi-i atârni de brăduţul stingher

mână de mână ieşim în frig, sub cuiburi cu gene de zăpadă,
mi-o iei înainte cu o literă, semn de recunoaştere până ce
lumea flutură între noi ca un creştet de copil

3. syzygia

nu există alibi în privirea copilului mut/ beauty is silent/
chihlimbarul ascuns în despărţitura dintre suflet şi trup doare
când soarele triunghiular ne trage de marginea fiinţei

ne aşezăm la rând pentru două rânduri de haine
din care erupem în răstimpuri/ spre cei ce fără atingere ne străbat
închinarea. ne sprijinim de lumină.

suntem aici/ aici/ aici/ în prag/ în jurul morţii noastre circumcise/
şi aşteptăm, fără emfază. atât. dincolo de împărţiri e doar chipul
şi starea faţă către faţă. tot ce-am lăsat în urmă se vindecă de noi.

XII. între noi s-a crăpat de ziuă

1. geneză

se întâmplă să nu mai am veşti de la tine
dar ştiu că vârstele ne-o iau înainte pe scurtătură
şi aşteaptă să le ajungem din urmă fără să mai privim înapoi

oamenii ies în stradă să afle cum îi cheamă
hainele lor vociferează atât de tare
încât nu se mai aud unul pe altul
iar sufletele li se întorc în buzunarul de la piept

tu ştii că te iubesc şi îţi este de ajuns vasul din care bem împreună:
chiar dacă se sparge în bucăţi mici
apa nu se împrăştie ci rămâne să înfăşoare memoria

cuvintele nu au învăţat să vorbească,
ne trag de mânecă să venim mai aproape de locul
în care timpul se sfârşeşte
pentru că mişcarea nu mai poate fi descompusă

porţile sunt încuiate
şi strigătul se leagănă sub o limbă de foc,
nu te teme însă

Dumnezeu vrea să fie copilul nostru

2. între noi s-a crăpat de ziuă

mâna îmi amorţeşte sub tine respir încet
sub lumina difuză ca o compresă

pe masa de-aseară au rămas firimituri de viaţă

plângi în somn cu spinarea curbată de parcă
ai încerca să faci loc Cuiva între noi

mă întorc lent şi văd cum un înger
te dăruieşte lui Dumnezeu... vreau să te trezesc
dar tăcerea mi s-a cuibărit în palme
şi chiar dacă cerul tocmai se umple de pistrui
între noi s-a crăpat de ziuă

3. big crunch

când Dumnezeu trece oamenii se ascund
în inima ta să nu orbească

din carne le cresc altfel de veşminte

la capătul privirii se naşte un pământ nou
nici nu ştiu când ne-am făcut loc unul în altul

marginile noastre suprapuse încălzesc iarba
în care un copil îşi şterge de nori obrazul

uneori n-am ceva anume să-ţi spun

cuvintele se prind de bulgărul de lumină
care se rostogoleşte din ce în ce mai iute spre noi

XIII. catacombe

1. mantia

Motto:
V-am cântat din fluier şi n-aţi jucat;
v-am cântat de jale şi n-aţi plâns
(Lc. 7, 32, Mt. 11, 17)

mi-ai cântat din fluier şi n-am jucat
am prădat teritorii cu dinţii strânşi fără să presimt
semnalul de plecare:
o spaimă de lumină pulsând în trupul înţepenit
glasul a ceea ce nu-mi aparţine
şi cercul în care un lanţ de aur
îmi strânge neliniştea

mi-ai cântat de jale şi n-am plâns
macerat în plăcerea încovoiată lunatic
până la osul orb din ruine:

o armată străpunsă în flancul stâng
sub rotirea oprită fulgerător
a chipurilor din jurul patului alb

mantia sub care o flacără îmi curăţă numele
rămâne pustiul în care singura cale
e sentimentul că sunt ţinut de mână

şi răsuflarea e cât dăruiesc mai departe

2. spovedanie

motto:
„aici e îngropat un om care n-a putut să devină dumnezeu”
(G. Papini, „Un om sfârşit")

din zori până seara
se poate ajunge la măsura sfinţeniei

dar cel mai ades apuc să fac
ce mi se pare straniu de uşor –
Îl privesc pe Dumnezeu ca superfluu
şi doar când am nevoie Îl caut
ştiind că mă va primi înapoi

aşa trec zilele
ca marea îmbrăţişând un înecat

privirea secretă iluzia
în care anii se prind fără scăpare

sângele nu mai trece în cuvinte

experienţa a ceea ce mi-e cu neputinţă să ating
fără să mă schimb
e singura de care mă lipsesc
deşi fără ea celelalte sunt tot mai palide

şi joaca din ce în ce mai nesigură
aduce tot mai mult
cu frica de a iubi

3. catacombe

totul e viu aici

pe pieptul tău am aşezat soarele
pe care îl vom împărţi în noaptea aceasta
afară uniformele se mişcă singure
pietre vacante
sapă în trupuri fântâni
cântecul nostru va încercui timpul
drămuit în respiraţii

în zori toate zidurile
vor crăpa de uimire

numele lui Iisus e artera prin care
lumina se întoarce în această inimă ostenită
ce se cheamă pământ

XIV. plecarea

1. fisuri

stai şi aştepţi tumoarea ce creşte
îţi vor tăia buza de jos şi nu vei şti să mai guşti
un măr, o felie de pâine, sau chiar apa simplă
în care îneci grijile după ce uiţi să adormi

un lucru e sigur: pereţii dintre camere trebuie înlăturaţi
fisurile au prins vietăţi

frumuseţea îţi roade trupul
şi câinii ies din gang să te lingă
se târăsc pe sub gard cum ar zbura
cutremuraţi de un vis care nu e al lor, agăţat de tine -
steag fluturând în amurg

puterea pierită înconjură boala ca un vânat
atras mereu mai departe
până se macerează în lacrimi

singurătatea e rana în care aluneci
bisturiu fără greş către o dragoste
pe jumătate strivită de carnea crescută haotic

2. tsunami

ochii ţi-au rămas deschişi
între două rafale de lumină
nu ştii niciodată când te răneşti mai frumos
când intră în tine un suflet
ca o grenadă aruncată din tranşee

punct de întoarcere
pentru linia discontinuă a trupului
înfăşurat în iertare pe trotuar

desfrânata care începe să iubească
pentru întâia oară

mâinile ei aglutinate în părul
de o durere nelămurită
rămasă o clipă în suspensie

un corp de apă brusc dizlocuit şi

eşti gata de plecare nu iei cu tine nimic
tot ce părea ferm se mişcă odată cu buzele

3. luna îţi mestecă umerii

când plângi în depărtare
luna îţi mestecă umerii
începi uşor să uiţi afară din vise
ce-a mai rămas din noapte

nu mai e apă

orbirea e un cântec de dragoste
abia auzit
când genunchii adorm
lângă sânii mai aspri cu o dorinţă

am îngropat jumătate de lume
într-un singur cuvânt pe care l-am pus
lângă cireşul uscat

toată această disperare înflorită în părul tău
mă va găsi dimineaţa
înotând în pământul străveziu

XV. praguri

1. maidanul

Culegem noaptea din maidanul înflorit,
pământul îşi face inel din braţele noastre,
ne sprijinim de colţul tăcerii pleoapele
înfioraţi ca un copil ce descoperă un ascunziş sigur.

Lacrimile picură înlăuntru, topesc nesomnul,
împăturim norii şi-i ascundem în inimi siameze,
lipiţi în Hristos ne furişăm fiecare în celălalt
ca într-un leagăn peste tristeţi înluminate.

Sub ochii nedesfăcuţi, gândul se desprinde
ca un mădular ros de lepră sau ca o frunză străvezie.

2. cutremurul

Blocurile se clatină ca nişte pomi subţiri
sub mâinile unui copil ce jinduie
după fructele din vârf, mă scol buimac
închid ochii, îi deschid iar, nu e vis:

siluete aleargă peste tot, se-mpiedică
unele de altele şi de covorul
sub care se-nghesuie trecutul jilav.

Moartea adună de pe praguri grija,
continua alergare spre a afla ceva nou:
atârnat de codiţa speranţei, pământul
tremură ca varga, în chinurile facerii
strigă după lumina prinsă în dărâmături.

3. curierul

Pasărea oarbă ţâşni prin ochiul de sticlă,
grea de sudoarea umbrelor mute,
în mii de aşchii îl sparse lucidă
cu hieroglifele penajului ei străveziu.

Ca o săgeată străpunse palmele viselor
şi toate lucrurile gemură de alb
strigând după pleoape de cuvinte.

Pasărea se umplu îndată de ochi
şi scoase un tril de-ncântare,
topind în albastru sărutul ei curb.

Mâinile se lungiră să prindă
o pană măcar din fugară, dar ea le ciupi
până la sânge, până la os, şi slobozi
în vene misiva iubirii pierdute.

XVI. singurul ochi

1. garou

„unde e groază, acolo omul e mic”
R. W. Fassbinder

Copilul se uită la noi,
privirea lui e crăpătura prin care trecem
când izbucnim în plâns.

Să-ţi trăieşti viaţa – ce monstruos clişeu uneori,
o cârjă de lux proptită fără tresărire
în miezul moale a ceea ce naşti,

când frica făcută garou
opreşte sufletul să iasă prin pielea muşcată
de strigătul alb.

Moartea rupe cojile subţiri ale gândului
încovrigat pe trunchiurile luate de ape
şi ne răstoarnă găletuşa cu pământ.

O pată de sânge e lentila prin care cerul
se strânge într-un punct
ca inima să înceapă să ardă pentru cel lepădat.

2. bucle

uneori ne azvârlim atât de adânc unul în altul
că numai Hristos poate să ne scoată vii

Îl aşteptăm juliţi la încheieturi
mânjiţi de luturi colorate

soarele face bucle în ceaţa lăptoasă
strada îşi ondulează intrările

oamenii se uită miraţi
la exerciţiile noastre de moarte

şi aruncă în noi cu nori
din capătul neîntâmplat al visului

3. singurul ochi

Motto:
„Dumnezeu n-a venit să ne elibereze de suferinţă
nici să ne-o explice, ci s-o umple de prezenţa Sa”
Paul Claudel

Când a creat lumea, Dumnezeu a *plâns*
văzând înălţările şi căderile viitoare.

Zilele în care ne lăsăm trupul
să atârne pradă vulturilor, afară din inimă,

când sufletul îşi trădează singurul ochi veritabil,
iar viaţa ajunge o casă privită doar din afară.

Dumnezeu are nevoie de o fărâmă din noi
ca să dea libertăţii *asprimea vinului*,

El face din rătăciri bucle ce ne întorc dorinţele
trecute pe lângă ţintă în aerul spart de lumină.

XVII. atât de uşor

degetele îţi crapă de frig atât de uşor
uneori tremuri de frică şi-mi spui că vezi mai departe
ochii tăi sunt săgeţi ieşite din lacuri
spre păsări ce nu-s învăţate să fugă

lângă cântecul tău sălbăticiunile vin
şi uită să plângă visându-ţi mâinile răcoroase

ades colindăm după ploaie pădurea
dincolo de care se-ncumetă numai munţii albaştri
tu ştii să alegi ciupercile eu le mănânc de departe
ca pe minunile ce apar la capătul dorinţei
când se atinge de cer

întindem braţul cu ochii închişi
şi-ndată ne stropeşte un luminiş:
tu râzi şi toate bat din palme

ne-ntindem pătura şi ne lăsăm în voia
liniştii cu miros înţepător de brad
adormim mână în mână, escaladaţi de furnici

odată ne-a prins o furtună am alergat
până ce-am îmbrăcat ploaia pe dedesubt
atunci am pierdut frica de apă

în ochii tăi culorile vin pe furiş
să se spele de noapte

Domnul ne leagănă paşii atât de uşor,
hai la răscruce, ne-aşteaptă, ne va tăia cărarea
ca pe-o şuviţă aurie de singurătate.

XVIII. ceva se petrece

martirilor din temniţele comuniste

motto:
„s-a mai scurs de-un cot viaţa
s-a-nchircit de-o palmă trupul”
elias loennrot, *kalevala*

ne-auzim plesnind ca o nucă sub cleşte
ceva se petrece pe priciul de sus când fără umăr şi lacrimi
morţi vii într-o groapă de var
sărutăm cu mirare şi groază
singurul gând
scris cu aşchii sub colţul unei pleoape

terciul şi libertatea sorb de pe fundul gamelei
un supliment din raţia de dragoste,
un vârf de cismă ne-aruncă pe coridor,
dănţuieşte pe suferinţa din cămaşa
iscălită cu poliţe în alb

cu un sunet îndepărtat
loviturile ne întreabă cine suntem
până ce trupul ni se desprinde de cap
şi formele apar răsturnate precum copacii în ape

n-avem dinţi să zdrobim şarpele care ne intră pe gură
nu putem duce la buze cerul ca pe un vas cu lapte

încleştaţi într-o ultimă mărturisire
cu ochii aproape închişi şi capul plecat spre stânga
ne trezim atârnaţi într-un fir
trădat de mişcarea ritmică a buzelor

brusc, ferestrele se închid
carnea se frăgezeşte sub lovituri
îngeri mari înaripaţi dau să pătrundă înăuntru
dar nu pot trece prin geamuri şi întristaţi
ne privesc din semiîntuneric
apoi geamurile se înnegresc

încotro să fugim când noaptea
ne trage afară din scoarţa păcatului
şi fără să clipească numără căderile,
când îngerul lui Dumnezeu ne scoate la lumină,
dar nu prin uşile temniţei,
ci prin suflarea martirului
rămas pe cimentul ud
cu faţa în sus

(poezie inspirată din relatările lui Virgil Maxim,
Imn pentru crucea purtată, 2 vol., ed. Gordian, Timişoara, 1997)

XIX. cutia cu imagini

toată viaţa am vrut să învăţ
cum sufletul se face trup şi trupul suflet
fără să înceteze să fie ce sunt

am putea atunci umbla unul în celălalt ca într-o grădină
şi depărtarea ar fi la o lungime de respiraţie
    îmi place să te privesc când dormi
    să-ţi văd pleoapele încreţite de visele din cutia cu imagini
    şi pielea subţiată de mângâierea lui Dumnezeu
    în răcoarea dimineţii

uneori plângi în somn cu o durere de piatră topită
care îmi strânge inima în colţul ochilor
alteori te dezveleşti de noapte cu un surâs
şi rămâi ţintuită într-un gest
din care lumina curge peste lucruri

tristeţea ta lasă peste cuvinte
o pânză în care soarele îşi ţese razele

şi la trezire
singurătatea e un leagăn de copil

XX. orbi din dragoste

lumea e o pieliţă pe ochi
nu mai e mult şi bisturiul o va tăia
vederea va fi grea ca o ieşire
din trupul haşurat peste inimă

a fost odată ca niciodată o bătaie din palme
lângă piatra din spatele căreia pândeam răsăritul
umbra ta alunecând peste mine
topeşte ţipătul unui pescăruş
între degetele rătăcind sub nisip
lângă noi se auresc arcadele părăsite
şi cerul aruncă părticele din viaţa noastră
în toate direcţiile

de la început am ştiut că vom orbi din dragoste pentru o vreme
suntem prea rupţi unul din altul ca să ne putem atinge

o poveste pe care o străbaţi mereu
de la mijloc spre margini cum citeşti chipul
unui copil adormit în braţele mamei

XXI. colaps

eşti frumoasă atunci când surâzi
deşi nu o faci decât în clipele de tristeţe
când mă surprinzi cum încerc să te-nveselesc

nu am putut niciodată să-ţi spun cum arăţi
ce anume se schimbă în timp
şi ce rămâne independent de stare
poate pentru că atunci când o fac
umbra ta colapsează în cuvintele mele

la fiecare întâlnire am sentimentul
că am braţele pline chiar când uit să-ţi iau
un cât de mic dar
însă tu te pui între ele să primeşti
ce ţi-am adus fără să ştiu

uneori îmi bandajezi sufletul
cu mâneca plină de culori
ca un prim-ajutor
pentru căderile mele pe dinăuntru

alteori suntem două mâini
ce se îndepărtează spre a cuprinde

când suntem departe unul de altul
devenim aproape transparenţi
şi oamenii nu ne mai răspund la salut
privind prin noi spre propria lor viaţă
uitată la marginea unui pas de copil

XXII. puzzle

hainele ies prin carne, zboară prin ferestre peste linia ce strânge
durerea în colţul grădinii: este prima zi în care moartea rămâne în urmă,
prima privire în care rămâne un loc nedistrus

nu ne desprindem de lângă foc, din vreme în vreme-l atingem
cu pielea desfăcută în straturi precum ceara de lustruit argintăria

pânza de cort flutură sub ape în timp ce sorbim tot mai mult spaţiu
şi cuvântul în care ne lăsăm respiraţia se sfărâmă în gură

timpul e un fir lipicios ce se înfăşoară în jurul nostru
o floretă ce ne străpunge muşchii încordaţi
un fir de apă care ne poartă vorbele dincolo de bătaia privirii
o lespede pe care-o purtăm în spinare aşteptând înscrisul numelui nou

fiecare clipă scoate din noi încă o aripă
până ce zborul cuprinde ca o flacără nemişcată fiinţa

timpul decupează din noi bucăţi de viaţă ce nu se potrivesc împreună
încât adesea nu mai ştim cine suntem uitând că ele
au conturul rănilor lui Hristos

XXIII. abur

într-o zi pe ecranul televizorului
ai zugrăvit o floare aurie şi de atunci
nu l-am mai deschis

uneori dormim în camere diferite
învăţăm să trecem prin zid
dimineaţa mâinile îţi sunt pline de abur
de parcă abia ai ieşi din mine
cu cerul pe jumătate în mâlul albastru

se întâmplă să ne plimbăm
până ce tăcerea ne zvârle afară din noi
şi tragem minunile prinse de glezne în camera noastră

până ce aerul capătă consistenţa lichidului amniotic
şi între noi nu mai sunt spaţii în care cuvintele
să se lase rostite ori îngropate
ca nişte aripi prea grele
pentru căderea în Dumnezeu

XXIV. amurgul idolilor

ucide-mă cu blândeţe
fără să zdrobeşti vreun os
e suficient să laşi în mine dragostea ta
norii în trepte
pe care soarele se rostogoleşte spre pântecul negru
nu voi şti, nu vei şti
când se va sfârşi dansul şi toate mărunţişurile
strânse pe faţa de masă vor străluci difuz

nicio pierdere nu e prea mare
să nu putem croi din idolii sfărâmaţi un lanţ
cu care să ne legăm de cerul din băltoace
când trupul devine abrupt
şi hrana e o lumină ce trece prin noi

oamenii sunt prăpăstii pe lângă care păşim
cu ochii închişi

am căzut în tine demult şi nu există ieşire
dar nimeni nu-şi doreşte ieşirea
când dă de Dumnezeu
înăuntru

XXV. Ar Bann[1]

lucrurile sunt puncte singulare ale unei traiectorii
ce explorează culoarul dintre cuvinte

nu sunt obiecte, nu-s impasibile
în fiecare din ele se zbate un colţ de memorie,
o amprentă, un crater de timp în aşteptarea erupţiei

au rădăcinile înfipte în palma lui Dumnezeu
şi crăpături de la fiecare cădere în gol
prin care pătrunde în odaie albul nopţii

locurile în care le-ai atins oarecând
se îmbată de viaţă şi moarte
atrase la marginea trupului tău
ca literele din cărţi cu foi netăiate şi cotor aurit

sunt chiar literele pe care un orb le explorează
pe stânci spânzurate de nori

[1] Razele, lb. bretonă.

XXVI. fante

de fiecare dată când pleci laşi în mine o pistă cât un ochi
destul cât să mă desprind de traseul obişnuit
şi să prind viteză printre lucrurile în care sclipeşte
memoria subţiată la capete ca o dâră de aur lichid

unii se uită la noi şi râd; e bine aşa, numai faptele nu se şterg
rămân la colţurile gurii după ce bem din pahar grija
mulţi nu ştiu că Dumnezeu l-a făcut pe om îmbrăcat
îşi diluează sufletul în carne şi orbesc miraţi

moartea se vâră sub taraba de cuvinte
şi atleţii nu mai cumpără dragoste pe datorie
să-şi încarce sufletul cu traiectoria impredictibilă
a sprintului spre fantele de la marginea lumii

hainele sunt umbra luminii rupte de trup când te zbaţi
să te naşti din propria dorinţă împărţită la zero
cu disperarea de a muşca din *cel mai mic număr natural*
care nu poate fi definit cu mai puţin decât şaptesprezece cuvinte[1]

[1] v. paradoxul lui Richard.

XXVII. cum să spui că eşti măr?

Cum să spui că eşti măr
când îngropat în pământ până la cer
ţii soarele între dinţi?

Cum să spui că eşti pom
când afundat în fruct te decojeşti
până la ultimul cuvânt?

Cum să spui că iubeşti
când roibii îngenunchează de sete
şi îţi cerşesc lacrimile?

Nu, nu poţi să spui că mâna
e mai puţin inimă decât vântul,

nici că iubita e mai flacără
decât fântâna din pântece,

sau că moartea e mai lacrimă decât
pruncul ce te priveşte întrebător.

XXVIII. arca lui moebius

Mă-nfăşor în arca lui moebius
din lăuntru-n afară continuu,
diamantul taie sunete-n carne,
urmele tale îşi iau zborul.

Nici o armură nu-mi este pe măsură,
în supermarket azi vânzătorul mi-a şoptit:
pentru că *ai o sabie înfiptă în piept!*

La început am râs, nu l-am crezut
am scăpat din mână pungile cu vise:
cum aşa, am strigat, cum aşa,
când eu, de când mă ştiu, sunt cum sunt!

Da, a zâmbit el, şi mi-a arătat mânerul aurit
uşor ieşit în afară,
iată de ce mă dureau mângâierile
şi tot ce atingeam cu inima sângera.

Mâinile tale pâlpâiau în noapte,
cauterizau lacrima.

XXIX. alefuri

atunci când un păianjen îşi ţese plasa şi tu i-o rupi
o face din nou cu răbdare şi migală...
dacă o strici de câteva ori la rând o urzeşte la loc
însă cu vădite greşeli, dar dacă o destrami iarăşi
în mod repetat, începe să nu mai poată s-o facă,
trage nişte fire haotic prin aer de parcă ar fi uitat meşteşugul
şi ajunge să moară de foame...

Cantor era convins că numerele transfinite
i-au fost şoptite de Dumnezeu
ştia că vor veni asupra lui necazuri
care îi vor adânci bucuria
Kronecker gândea că numerele iraţionale nu există

ajuns aici cauţi ceva care să te surprindă
un şir de infinituri ascunse după un titlu scris cu roşu,
deliberat inducător în eroare,
care nici măcar nu indică lucrul cel mai semnificativ:
puterea continuumului
inconsistenţa mulţimii tuturor mulţimilor
sau libertatea de a urma Adevărul
oriunde te-ar purta lumina descinsă

o imposibilă predicţie gravitând
în jurul punctelor limită

apariţiile tale îmi schimbă starea,
la impactul cu ele întrebările trec de pe o orbită pe alta,
se ating de vâlvătaia paradoxului care vindecă

XXX. Doi la mijloc de măr

jam session cu Dan Cârlea

Era răcoare. Dumnezeu se plimba cu privirea aceea
care nu ştiam niciodată de unde vine
şi nu apăsa nici cât lumina de seară
simţurile

înaltul îngheţase, dar nu până la noi

o flacără foşnea la capătul dinspre înviere al unui mormânt
părăsit de vii

hai să punem mărul înapoi, tu jumătatea ta, eu jumătatea mea,
ca pe două ceruri, acele ceruri între care trăim,
pe unul îl numim pământ

doi la mijloc de măr

XXXI. forme

jam session cu Dan Cârlea

cele mai frumoase poezii apar
după ce poeţii îşi termină de scris versurile
şi se întind pe covor
cu faţa în jos şi braţele desfăcute

tavanul devine albastru transparent ca un cer
neverosimil de aproape
nici nu-şi dau seama când camera se umple
de un fum mai limpede ca aerul

se trezesc pe covorul aprins
şi-l acoperă cu trupul până ce flacăra se stinge

pe jos nu rămâne decât o gaură
după conturul inimii
iar în ei un gol în formă de cruce
loc de veci
lui Dumnezeu şi lumii
î m b r ă ţ i ş a ţ i

XXXII. pământ şi apă

jam session cu Dana Banu

în fiecare dimineaţă caut pământul
scriu despre tandreţea luminii şi tac
mai aproape de soare cu un gest
ne răsucim în jurul venirii nicicând aşteptate
mai departe de marginea lumii cu un vers
nu vom rosti astăzi nimic despre penumbră
însinguraţi surâzând transparenţelor
timpul e scânteierea în care îţi citesc nelinişstea
jocul creează traiectoria din care surprinşi evadăm
punând la încercare grija desprinsă de haine
când claritatea prezenţei pierde orice loc stabil
în dansul clipitei de spaime şi frumuseţi
ne vom recunoaşte după starea de aruncare
pe piatra mai albă decât halourile viselor
fiecare pas îl desenăm în oglindă
liberă pasărea neştiutului ne călătoreşte spre cer
apele se vor deschide când mai aproape de noi
vom ajunge în cele din urmă

înspre apus au înflorit copacii

XXXIII. Şi acum ce facem?

grafii, jam session cu Aida Hancer

1.

îţi aminteşti
într-o vreme stăteam în tine ghemuită
nopţi întregi
şi tot în tine mă temeam
când afară urlau lupii
capul meu şi degetele picioarelor tale
formau unaltfel de cer
dar atunci când respiri
îmi pui o nouă capcană
şi cum puteam să scriu poemul acesta de dragoste
fără să fi văzut că şi tu cazi
ca şi mine
şi te ridici iar
dintr-o buclă de pământ
şi din nou
locuieşti într-o frunză până mă satur de supărare
şi scriu

2.

mi se întâmplă să uit în tine o vertebră
deschizătură prin care îmi azvârli pământ
din grădinile tale,
în timp ce sări peste curse
cu înstrăinarea liniştitoare a unei foi
prinse de cer la un colţ
acum ştiu că rostogolirea
e o zvâcnire dinspre înlăuntru
ce deturnează spaima de a nu ne găsi
în întuneric trupul
dar nu uit/ nu uit nopţile curse din încheieturi
pe ochii îndârjiţi de zăpadă
şi nici căderile răscolite de dorinţa
arătării celui ce-aşteaptă să te prindă
căci locul gol din mine
îţi strânge risipa de aer
şi din nou
moartea mea are vârsta vieţii tale

3.

sunt cum spui tu
cu vertebra în mine un cerc de viaţă
în cercul de viaţă un cerc de sare
mai mic
şi-n sare urmele tale

nu da cu pământ
pământul e mort
iar muşchii noştri
strânşi
ca o regina-nopţii
un mut urmează alt mut. ce vârstă au împreună?

4.

pământul e o vocală a numelui tău
uitată afară demult
pe când spărgeam ceruri vopsite în roşu
de vârful tare al somnului
şi între noi era doar o bucată de lemn
goală pe dinăuntru
prin care suflam lumina peste ape

dar tu / cum mă porţi atât de departe
printre vietăţi care aşteaptă
să le numesc şi florile de tamarisc /
una din ele ţi-a atins pieptul
şi s-a făcut dimineaţă

5.

tu nu ştii când e dimineaţă
în pieptul meu
de asta am unghii şi suflet şi coaste
ca să vezi
cum înfloresc pe dinăuntru
şi port o piele înflorită
pe dinăuntru
şi te port dimineaţă
te plimb prin roua din piept

trecută prin lemn şi lumina
înfloreşte

6.

chipul tău lucrează în lemnul curbat peste lume,
timpul e o fâşie pe care o-mparţi în bucăţi
cât să ajungă să-mi leg trupul de suflet
când sângerez de lipsa ta –
o cădere în gol, un balans
până ce carnea se face un abur
ce nu se-mprăştie în gurile fiarelor

dar regăsirea-i o flacără
în care intrăm
mai săraci cu o moarte

XXXIV. palimpsest

jam session cu Aida Hancer

seara măturăm lumina de pe străzi
şi tristeţea hainelor goale de trupuri din vitrine
călcăm apăsat pe pământul tot mai moale
ca o carne gata să tragă după sine oasele
într-o pornire fără egal spre fiecare dintre siluetele
ce se zbat în memoria noastră în lumina neagră
în care învăţăm să citim locurile vulnerabile

căci viaţa noastră e o istorie ce se rescrie mereu
în stângăcia celor posedaţi de o lipsă
pe care n-o pot umple cu restul de trup
rămas după despărţirea de cel de aproape

dar nu, nu e cazul să fim separaţi
ar curge un soare fierbinte
rănind umbra mea peste tine şi invers
ar durea spaţiul pentru tăcere
şi toate astea –
un afront oricăror apropieri
mai bine taci şi pune-ţi alt trup

peste cel vechi
bea mir, bea orice
şi fii fericit cu muzele tale pe care le ai
de la naştere.
istoria e prinsă mereu între două vitrine
şi nu în lumină

dar singura muză pe care o ştiu
e însăşi această lumină strânsă fir cu fir din pământ
şi întinsă în folii pe trup de la naştere
iar între vitrine nu au rămas decât solzii
apocalipsei ce ne soarbe încet umbra

tunelul nostru nu se termină cu lumină
ci cu un trup îmbrăcat peste cămaşă
sub lumânările de seu
în marşul nostru
nu cucerim decât copacii aplecaţi peste noi
şi serile în care am despletit moartea,
am tras-o pe străzi ca pe o vrăjitoare spre rug
spre-un rug înalt până-n Dumnezeu
nimic nu ne-a spălat de liniştea ei de ceară topită
nimic n-a rămas în seul din noi

e groaznic să nu poţi scrie pe vânt
când îţi arde suflarea de privirea unui înger,
dar e-un scris care trece prin tine

şi nu lasă decât suprafaţa, chipul în care intră
lumea ca într-un pahar pe care îl bei
dintr-o înghiţitură –
darul sângelui

nu vom zdrobi între noi decât un fulger
spinările peştilor ne vor simţi frica
şi vor aduce la mal un iona cu picioarele ude

iona, auzi? viscoleşte pe mare
stau peştii cu sare pe solzi
nimeni nu plânge pe treapta de sus
pe numele noastre încrucişate
dă-mi un loc în dimineţile tale sparte de alizee

locul e-al tău, alizeul nu ştiu
alizeul se-nvârte şi caută aur pe drum
dar nu găseşte decât un ţipăt de vultur
apa stoarsă din colţul cămăşii
o lance scurtă
un turn

dar nu plecăm din tunel, ci sorbim până la osul luminii,
până la soarele bătut în palmă

XXXV. împreună-singuri în ceaşca albastră

La marginea frontului, oamenii îşi caută inima în singurătatea orbitoare,
împreună-singuri se strâng, zdrobesc strugurii clipelor,
numără trandafirii-nfloriţi în carne, cloşca cu puii de aur.

Din piersic, fetiţa râde nestingherită de rafalele scurte.
Mama o imploră să coboare, ea muşcă din pulpa zemoasă, îngână vântul,
citeşte printre gene basmele norilor rătăcitori,
urmează cu degetul rotocoalele păsărilor, scuipă sâmburul
privind la pomul ce va creşte în zori până la cer, sub răpăitul metalic
topeşte în ceaşca albastră visele colorate ce o fac să plângă.

XXXVI. în golul dintre braţe

ţi-aş scrie în golul dintre braţe ceea ce se află mai curând
dincoace de propria piele întinsă sub piatra de hotar, cărarea
întreruptă pe-alocuri de saltul peste pâraiele repezi
spre-a mă ajunge din urmă şi-a mă-ntâlni cu ceea ce sunt

nu-mi voi sprijini de propriul gând coatele încredinţat că apa
cu vuiet mare mă va lua cu tot cu surâsul tău aruncat
ca o frânghie salvatoare peste abisuri, îmi voi cresta doar fuga
în ţărmul pe care acum păşeşti cu fervoarea descoperirii

îndepărtarea de cele familiare nu-i abandon, e doar ieşire-nainte
pe arcul de cerc ce laolaltă ne strânge aşa cum copilul aleargă
împletind în privirea părinţilor ceea ce este: gângănii, pietre şi flori
ici colo ţâşnite cu nerv sub pasul ce iute le-atrage din ascuns

saltul nu lasă în urmă decât umbra căci doar aşa poate
un văz mai ager mrejele să-şi arunce în prăpăstii-nflorite
lucruri se-agaţă de haine, se ridică din somn
amintindu-ţi cele ce nu le ştiai despre culcuşul în zori părăsit

XXXVII. în copilărie

în copilărie eram bolnăvicios
dar îmi plăcea să mă joc până la epuizare

plecam de acasă spre locul de întâlnire
cu un sentiment de vinovăţie ca o coajă
spartă de pasul şi respiraţia grăbite

de obicei întârziam şi echipele erau deja făcute
mă frământam pe margine până când într-un târziu
mă chema cineva, atunci nu-mi puteam reţine
un zâmbet stânjenitor de larg

alergam cel mai mult dintre toţi
clăteam tricoul în câteva ape
deşi nu prea se-ntâmpla să primesc o pasă
şi când totuşi o primeam nu mai vedeam nimic în jur

driblam în forme poetice umbrele
ce se înmulţeau pe lângă mine până când mingea
mă părăsea ca un cuvânt rostit în somn

adesea chiar în faţa porţii nu mai găseam motivaţie
să lovesc balonul deşi de câteva ori
am renunţat să mai caut una şi el a zburat la păianjen
dar şmecheria asta nu-mi ieşea decât în rarele clipe
în care îmi aminteam să privesc cerul
prin verdele copacilor

când mă întorceam era deja noapte
iar eu, iarăşi leoarcă, cu febră şi dureri în tot trupul
vulnerabil şi singur

mă încurajam că dacă scap şi de data asta cu viaţă
n-o să mă mai joc
niciodată

XXXVIII. aparenţe

suntem bordaţi de aparenţe sudate
pe frica de întâlnire
pământul de sub picioare e din ce în ce mai puţin
şi totuşi în el încap multe voci
de o intimitate rezistentă la sisteme

am pierdut multă lumină
în acest naufragiu dictat de o sfărâmare a lucrurilor
care nu se învaţă ci doar se primesc
când dragostea lui Iisus
ne trage spre limburi de viaţă

fiecare cucerire are preţul unei temniţe
în care ne încuiem bolnavi de dorinţa
ca uşile să se deschidă singure

unii se bulucesc spre ieşirea pictată pe zid
şi nu mai văd nimic
în afara desenelor de traforaj
rămase pe trupuri după lecţia de supravieţuire

XXXIX. azilul de noapte

mi-am pierdut inima –
azilul meu de noapte

viaţa e o uşă crestată de cuţitul
abia ieşit din paleta amurgului

zăboveşti în prag cu buzele uşor crispate
fără să ştii ce te reţine să intri ori să pleci

strada atârnă de tocul ferestrei,
pendula stricată acum o seară
dezleagă un murmur demult uitat

aleargă, se zbate, greşind mereu calea
spre un adăpost al fugarelor viziuni.

inima e cântecul unui orb
pe lângă care Domnul
trece

XL. ramonaj

„În general oamenii te întâlnesc, te cunosc
şi apoi, eventual, ajung să te iubească.
Părintele Teofil nu era aşa. El întâi te iubea”
(Pr. Răzvan Ionescu, Paris

ne scriem povestea cu cretă pe asfalt
de la sfârşit spre început cum se cuvine unor străini
obişnuiţi cu semnele ce îşi pierd aderenţa

pe alocuri improvizăm: îţi lipesc pleoapele cu lumină
să mă răpeşti întunericului numai deschizând ochii
cu elocvenţa unui limbaj necartografiat

apoi mă acopăr cu un lemn când lansezi spre mine
sori pitici şi caracatiţe din nebuloasa ellada

uşorul tău strabism mă suspendă într-un ramonaj
între viaţă şi moarte – doi pereţi verticali la o distanţă potrivită
cât să-mi trag sufletul pe o cruce în X

XLI. poe m scurt circuit

recapitulez: iau pentru bronşită tinctură de propolis
tusea e o formă de expectorare a morţii de care mă îmbăt
în fiecare noapte ce altceva e somnul, zic io
care nu beau decât apă şi aia plată şi aşa

dimineaţa mă trezesc din beţie şi plec la serviciu
printre cărţi aruncate mereu cu faţa în jos
parcă s-ar ruga să-mi fie mai aproape sfârşitul

e puţin curent între oase dar nu mai contează
când calc uşor, praful nu ridică decât o umbră
pe care mi-o tragi peste suflet să-mi spui ceva nemaiauzit
fără să ştii că viaţa se stinge când tocmai o aprinzi

apeşi pe comutator cu teamă şi lumina tremură în jurul tău
cât să ţi se facă deodată sete de citit / apoi ţi se face puţin rău
şi ceri să fii lăsat singur de toate lucrurile cu care te lupţi
pentru dragostea ta unică din care ies tot mai multe scântei

XLII. matrioska

jam session cu Monica Lassaren

la început a fost plânsul
zilele erau coline între arătările aceluiaşi chip
care îngropa toate lucrurile în glasul tău
dizlocat din lumină

uneori mă ţineam de marginea lui ascuţită
şi mă tăiam, dar nu curgea sânge ci doar o tăcere
plină de guri deschise în aşteptarea cuvântului
care să rupă din mine o coastă
rotind universul încet după un cifru
ascuns îndărătul ei mai înainte
de ivirea ierbii

îmi îndoiai doar cu privirea gratiile
şi iată, ele erau corzi
pe care un cânt te împingea în afară

în timp ce ieşeai, ceva din mine
îţi rămânea cumva înăuntru pictat
o formă rupestră în mişcare contrapusă săgeţii
eu rămâneam pe jumătate în tine
tu pe jumătate deschisă
în trupul uns peste tot de mustirea unor vedenii
cu o cruce bătută pe spate
să nu-şi iasă din fire culorile

jumătatea nenăscută se zbătea să iasă afară
de aceea cu fiecare recul
semănai tot mai mult cu un copil
şi pe oriunde mergeai pomii te atingeau
cu vârful pe creştet
iar şoimii îţi beau în clavicule noaptea

*

nu mai simt unde eşti carnea a fost smulsă din mine
întind doar braţele în noapte să prind curcubeul
înăuntru tremură zdrenţele ude
spre o pecete pusă pe-un crater

mă mai cunoşti? muchii de buze te strigă
mă recunoşti? mă tai în ecou

nici nu ştiu când sub pleoape îmi striveşti gheţarii
culoarea se-ntinde când stăvileşti
izbucnirea în cuvânt

sunt copilul lăsat pe ape înăuntrul bărcuţei
cu pumnii plini de noroi
între ramele ce îmi sprijină sfertul de soare

toate acestea pentru că tu ai chipul
pe care nu l-am văzut niciodată

Cuprins

I. retrăire / 5
1. strigătul / 5
2. ferestre / 6
3. pe jumătate îmbrățișați / 6
II. nu se mai poate face nimic / 8
1. întretăiere / 8
2. răspântii / 9
3. iertarea / 9
III. lumina din umbră / 10
1. visul / 10
2. scriitură / 10
3. semn / 11
IV. grădina / 12
1. apropierea / 12
2. darul / 13
3. întâlnirea / 13
V. transcrieri / 14
1. tunelul / 14
2. restaurare / 14
3. ciorna / 15

VI. urme / 16
1. aurire / 16
2. crochiu / 17
3. retuş / 17
VII. cioburi / 18
1. cioburi
2. copilul / 19
3. entanglement / 19
VIII. ghetto / 21
1. outcast / 21
2. azilul / 21
3. ftizie / 22
IX. relief cotropit / 23
1. castelul / 23
2. furtuna / 24
3. nichitiană / 24
X. cămaşa necusută / 25
1. fără cruce... / 25
2. înghiţitorii de săbii / 26
3. pogorârea la iad / 26
XI. conjuncţii / 27
1. remember / 27
2. creştet de copil / 27
3. syzygia / 28
XII. între noi s-a crăpat de ziuă / 29
1. genezǎ / 29
2. între noi s-a crăpat de ziuă / 30
3. big crunch / 31

XIII. catacombe / 31
1. mantia
2. spovedanie / 33
3. catacombe / 34
XIV. plecarea / 35
1. fisuri / 35
2. tsunami / 36
3. luna îţi mestecă umerii / 37
XV. praguri / 38
1. maidanul / 38
2. cutremurul / 38
3. curierul / 39
XVI. singurul ochi / 40
1. garou / 40
2. bucle / 41
3. singurul ochi / 42
XVII. atât de uşor / 43
XVIII. ceva se petrece / 45
XIX. cutia cu imagini / 47
XX. orbi din dragoste / 48
XXI. colaps / 49
XXII. puzzle / 50
XXIII. abur / 52
XXIV. amurgul idolilor / 53
XXV. Ar Bann / 54
XXVI. fante / 55
XXVII. cum să spui că eşti măr? / 55
XXVIII. arca lui moebius / 56
XXIX. alefuri / 58

XXX. Doi la mijloc de măr / 60
XXXI. forme / 61
XXII. pământ şi apă / 62
XXXIII. Şi acum ce facem? / 63
XXXIV. palimpsest / 66
XXXV. împreună-singuri în ceaşca albastră / 70
XXXVI. în golul dintre braţe / 71
XXXVII. în copilărie / 72
XXXVIII. aparenţe / 74
XXXIX. azilul de noapte / 75
XL. ramonaj / 76
XLI. poem scurt circuit / 77
XLII. matrioska / 78

editura vinea
bucureşti, str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5; cod poştal: 040111;
tel./fax: 337.00.18; mobil: 0723349138
e-mail: edituravinea@yahoo.com;
tipar: app / vinea, bucureşti

apărut: mai 2008